

Zaterdag 31 januari 1953 waren we allemaal vrij van school en speelden we met veel buurtkinderen buiten op de dijk. Er stond die dag een harde wind, zeg maar gewoon een flinke storm. Wij kinderen vonden dat geweldig, want we gingen met onze jassen omhoog en tegen de wind in probevend sterker te zijn dan *Jan-de-wind*. Meteen zongen we dan met z'n allen het liedje, *Jan-de-wind heeft lekker geen kind*. Vol plezier gingen we met elkaar zingend de hele dijk af, op onze klompjes en weer terug. Terug moesten we goed opletten, hoor, omdat we dan *Jan-de-wind* in onze rug mee hadden. Door die harde wind konden we met het grootste gemak van de dijk worden geblazen, precies als kleine kinderen. Op deze manier was ook de storm zeker sterker dan wij.

De storm werd steeds heftiger en daarbij, het begon buiten ook al wat te schemeren. Onze ouders stonden al te roepen, we moesten allemaal naar binnen. Het spel en de lol met *Jan-de-wind* zat er voor vandaag op. Ik sprak met iedereen af dat we morgen het spel weer gingen doen.

Binnengekomen met mijn zusje en broertjes hingen we onze jassen weg in de schuur, dan naar binnen de keuken in, handen wassen en aan tafel. Het was inmiddels vijf uur. Ik vertelde aan tafel, dat het zo leuk was om met elkaar het spel In de wind met onze jassen te doen. Pa zei daarop: 'Voor mij hoeft dat niet die storm, daar komt niks goed uit.

De koeien zijn onrustig, het melken ging moeilijk en een koe trapte de emmer om. Het moet maar ophouden.'

Na het eten zei moe: 'Kom, allemaal je stoel naar achteren schuiven en op je knieën om te bidden, dat de storm gauw gaat liggen.'

'Moet dat nu?' vroeg ik. 'Ik ben gevallen en heb een kapotte knie.'

'Niks mee te maken. Je gaat gewoon op je knieën.'

Dat moest dan maar. Ik pakte gauw een zakdoek uit mijn zak en legde die onder mijn knie. Na het rozenhoedje zei pa tegen de jongste vijf, waar ik er ook een van was: 'We gaan wassen en tandenpoetsen en dan naar boven.'

Pa ging mee naar boven om de ramen te controleren. 'We hebben dan wel met z'n allen het rozenhoedje gebeden, maar het heeft niet veel geholpen', zei ik tegen hem. Dat kostte me een flinke oplawaai en de woorden: 'Voortaan je mond houden. Opschieten, je bed in.' Daar durfde ik natuurlijk niets meer op te zeggen, gewoon het bed instappen dan maar en kijken wat pa aan het doen was met de ramen. Omdat het toch wel tekeer ging, riep hij naar broer Reinier: 'Kom eens helpen en breng dikker touw mee naar boven.' Door de ogen van mij als kind bleven de ramen een beetje klapperen.

'Dat hoort bij het weer', zei ik. Pa keek me boos aan, maar zei niets. Nadat alle ramen waren vastgezet en nog eens

gecontroleerd zei pa tegen Reinier: 'Kom, we gaan even kijken hoe het met de koeien is, want die zijn zo onrustig.'

Wat pa dan ook deed was even kijken of iedereen z'n fiets binnen had gezet. Was je dat vergeten, dan werd je uit bed gehaald en moest je in je pyjama en op blote voeten je fiets beneden in de schuur gaan zetten. Nou, als het koud en nat was of net als toen heel veel wind, dan was je echt niet vergeten om je fiets binnen te zetten. We hoorden pa en Reinier terugkomen uit de stal en van de fietscontrole, maar niemand van ons was vergeten om zijn fiets binnen te zetten. We konden gaan slapen, alleen viel dat niet mee met deze storm. Toch werden we allemaal stiller en waren we al gauw in dromenland.